

¹Hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek, és az URat keresitek! Tekintsetek a kősziklára, melyből kivágattatok, és a kút üregére, melyből kiásattatok! ²Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megsaporítottam. ³Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének. ⁴Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket ítélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak. ⁶Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg.

Kedves Testvéreim!

18 évesen életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Én 25 év múlva találkoztam vele, ekkor 43 éves volt, és két hete volt hátra a szabadulásig. Az egyik társam kért meg, hogy beszélgessek vele, mert ő nem tudott bejönni. Beszélgettünk. Sok minden szóba került. Kérdezte: milyen az élet odakint? Persze tv-n látta, de nem igazán hitte el. 1975-ben került be, akkor 2000-et írtunk. Más lett a világ. Félt tőle. Az utolsó héten magánzárkába tették, elővigyázatosságból. A börtönben azt tapasztalták, hogy ennyi idő után nehéz szabadulni. A következő héten mentem be, és kerestem. Az örök azt mondták nem engedhetik ki beszélgetni. Miért? Kérdeztem. Megvert egy őrt. Két héttel később ismét beszélünk. Megkérdeztem, miért tette. Azt válaszolta: Tudod, 12000 Ft-tal szabadultam volna, kint senkim nincs, hová menjek? Más lett a világ mióta bekerültem. Szakmám nincs, a középiskolát ugyan elvégeztem itt bent, de mihez kezdenék? Nem tudtam mit válaszolni. E helyett egy másfajta szabadságról beszéltem neki, egy szabadítóról, aki új útra hívta őt. Többször nem találkoztunk. Nem tudom, mi lehet vele. Talán még mindig a börtönben van.

Az Ószövetség népe történelme során többször tapasztalhatta azt, hogy fogságban van. Saját maguk záratták magukat rácsok mögé. Isten útmutatása teljesen világos és egyértelmű volt. Csak egyetlen törvényt kellett volna megtartani: Ne legyen más istened! És minden könnyebb lett volna. De nem sikerült. Azért nem sikerült, mert az általuk könnyebbnek vélt utat próbálták járni. A könnyebb ellenállás felé mozogtak. A környezetükre figyeltek, és azt látták, hogy megy ez Isten nélkül is. Működik a dolog. Ahogy Madách fogalmazott: „a mű forog az alkotó pihen” – tehát minden megy magától, ne erőltessük már ezt az Isten dolgot annyira. És egyébként is, mi van, ha nem is nekünk van igazunk, hanem azoknak akik a több istenben való hitet hangoztatják, mégiscsak ők vannak többségben. Semelyik más nép nem hisz csak egy istenben. Paráználkodnak, ölnek, becsapják a másikat és mégis boldogulnak, sőt jobban boldogulnak, mint mi.

De messzire mentünk vissza a időben és térben. Nézzük meg, ma hogyan gondolkoznak az emberek itt Magyarországon. Ezüstvasárnap. Gyerekkoromban a kommunizmus idején, nagy csodának számítottak a karácsony előtti vasárnapok, hiszen ekkor nyitva volt minden. Ma már gyakorlatilag semmi jelentése nincs ezeknek a vasárnapknak. Mindig minden üzlet nyitva van vasárnap is, és az emberek oda járnak áldozatot bemutatni. Erre áldozzák, az idejüket, pénzüket. És erre jönnek az ötletek, a kampányok: zárjuk be az üzleteket. Nem ez a megoldás. Az ember ettől nem változik meg, csak más módszert keres annak pótlására, hogy pótolja az Istennel való kapcsolatának hiányosságait. Pihen, múzeumba, színházba megy, sportol, kirándul, elvégzi azokat a feladatokat, amiket hét közben nem sikerült... stb.

Európa szerte templomokat zárnak be, mert elfogynak a gyülekezetek. Nincs érdeklődés az Isten iránt.

A 14. zsoltárban így fakad fel Dávid: *Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.* ²*Az ÚR letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?* ³*Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.* ⁴*Nem tudja a sok gonosztevő, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik - de az ÚRhoz nem kiáltanak -,* ⁵*hogy majd egyszer nagyon megrettennek, mert Isten az igaz nemzedékkal van!* ⁶*A nyomorult tervét csúffá tennétek, de az ÚR az ő oltalma!* ⁷*Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az ÚR jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.*

A zsidó nép büntetése a 70 éves babilóni fogság. 70 év egy idegen hatalom uralma alatt, akik megfosztják őket a vezetőiktől, akik ki és betelepítik őket. Akik lerombolják az Istenkultuszt. Elhagyott az Isten... mondják erre egyesek. Néhányaz azt hangoztatják, hogy itt az ideje a megtérésnek, az álomból való felébredésnek. A próféták beizzítják a motorokat, és hozzák a fogságban élőknek az Isten üzenetét. Jön már a „Sionról Izráel szabadulása! Amikor az ÚR jóra fordítja népe sorsát...”

De arra is felhívják a figyelmet ezek a próféták, hogy nem a fizikális fogság az, ami a legégetőbb problémája a zsidó népnek. Az igazi fogság a fejekben és a szívekben van. Ebből a fogságból kínál kiutat Isten. Mindössze egy dolgot kér, és ezt olvashatjuk mai alapigénkben többször is: Hallgassatok rám, figyeljetek rám, tekintsetek az égbe.

Az oltár előtti igében Keresztelő János Jézushoz intézett kérdését hallhattuk: te vagy az eljövendő, vagy mást várjunk? János elbizonytalanodott volna? Nem hiszem, csupán provokál itt meglátásom szerint, mert ő is emberileg gondolkodik, sürgetné az Isten országának eljövetelét, amit hirdetett. A kérdés mögött ez van: lépjél már. Tedd egyértelművé isteni hatalmat. Büntess, irts, és tegyél rendet.

De Jézus máshogy jött. Ahogy az első adventi vasárnapon hallhattuk: szelíden. Vagy a másodikon is: figyelmeztetve mindenkit, hogy vissza fog jönni, még van idő a megtérésre. A mai vasárnap, pedig az apai kérés hangzik. Mint amikor a szülő próbálja hároméves gyereket rávenni, hogy öltözzön már fel. Megtehetné, hogy ráadja a kabátot, felhúzza a cipőt, de a legtöbb esetben türelmesen vár. Többször szól. Amikor pedig lejár az idő, akkor megfogja a gyereket és beledugja a kezét a kabátba. Ezt már nem a szelíd része a történetnek.

Isten ma még, mint türelmes szülő vár, és hív minket is:

¹Hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek, és az URat keresitek! Tekintsetek a kősziklára, melyből kivágattatok, és a kút üregére, melyből kiásattatok! ²Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megszorítottam. ³Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. - Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének.

Zsidó füleknek és az ószövetséget ismerőknek arra hívja fel a figyelmét Isten ebben a részben, hogy milyen nagy csodákat vitt véghez a zsidó nép életében. Megáldotta, megszorította. És most is a fogság végén, előkészíti a szabadulás útját. Nem kell a semmibe mennie, A börtönrácsok mögül nem a pusztasivatagba, hanem az Édenbe léphet ki. Hallgassatok rám... Hallgassunk mi is Istenre... Ő elkészítette nekünk az Édent, a legjobbat.

Azt a belső szabadságot, ami bezárhatja a vasárnap is nyitva tartó üzleteket. Mert nem oda megy, és nem pihen, sportol, művelődik, hanem az Istenre figyel, őt hallgatja, az Ő útmutatására kíváncsi.

⁴Figyeljetek rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan. ⁵Közel van igazságom, jön már szabadításom, és karommal népeket ítélek. Bennem reménykednek a szigetek, és az én karomra várnak.

Figyelj rám, kéri és nem parancsolja. Lehetőséget ad. Lehetőséget, egy teljes életre, amelyben tőle tanulhatunk.

Közel van igazsága, és szabadítása. Nem kell bűneink börtönében maradnunk, kiszabadulhatunk, és ebben a szabadságban felfedezhetjük életünk célját és értelmét.

Figyeljetek rám! Mondja Isten, és a Zsidókhoz írt levél szavai juthatnak eszünkbe: ²Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázzal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.

Jézus eljött ebbe a világba, hogy megoldást adjon a szabadulás kérdéseire. Hogyan szabadulhatok meg, és mit kezdhetek a szabadságommal.

Advent harmadik vasárnapjának igéje: Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, az Úr jön hatalommal.

Készítsük elő az ő útját a mi életünkbe. Advent böjti, bűnbánati idő. Tegyük le minden ránk nehezedő terhet, és fogadjuk el az ő felénk közeledő szeretetét. Figyeljünk rá, és vegyük fel a kabátot. Ő jót szeretne nekünk, hiszen szeret bennünket. A gyermekei vagyunk. Álljunk meg előtte, hogy ő is megállhasson előttünk, és ölelő karjába zárjon.